

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 390 בס"ד ערש"ק פר' נח (ב דריח חשון) ל' תשרי תשע"א

פצוצים יקרים

אלה תולדות נח נח וגו' (י. ט.) במדרש נייחא לעליונים נייחא בתחתונים - נייחא בעליונים לעוה"ב ע"י שהיה לו מנוחה בעוה"ז בעולם התחתון שלא היה טרוד בטרדת עולם הזה ופרנסה והיה לו פנאי להתבודד, וז"ש את האלקים התהלך נח וק"ל.

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים וכו' (י. ט.) הלשון תולדות יוסבר ע"פ הפסוק אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך לפי כשהאדם סובר בעצמו שהוא צדיק או הוא נופל ממדרגתו אף אם היה באמת צדיק, בכ"ע ע"י המחשבה הזאת הוא נופל ממדרגתו - לכן רמז לנו הפסוק גם כאן שאם תסבור אתה בעצמך שזה שהנך צדיק לא פעלת כלום כיון שנפל לך זאת המחשבה עדיין לא נכנסת אל העבודה העיקרית אלא כמו תולדה במקום אב וכו' וק"ל. (נעם אלימלך)

נח איש צדיק תמים היה בדורותיו וכו' (י. ט.) ... ונח הגם שהיה צדיק גדול ותמים היה קטן בעיניו מאד ולא היתה לו אמונה בעצמו שהוא צדיק. וזה פרש"י אף נח מקטני אמונה היה, ר"ל נח היה קטן בעיני עצמו כלומר שלא היה חשוב בעיני עצמו כלל וכלל ולכך לא התפלל על הדור. והקב"ה מצד אחד הגני משחיתם את הארץ משום שלא היה צדיק שיתפלל לבטול הגזירה ומאידך ואני הגני מקים את בריתי אתכם בזכות צדקותו וענותותו של נח.

איש צדיק תמים (י. ט.) איתא בספרי מצינו שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו, וכן מצינו במי שאמר והיה עולם שאומרים מקצת שבחו לפניו שנאמר אמרו לאלקים מה נורא מעשיך וכולו שלא בפניו שנאמר הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, המאמר הזה אומר דרשני היתכן שלא בפניו כלפי מי שאמר והיה העולם, שמעתי כי הפירוש כך כשאדם עמוס ברוך טובה זה נקרא בפניו ואם כי שצריך האדם באותה שעה להודות לה' מ"מ צריך גם לחשוש שמה המובה בבחינת משלם לשונאיו על פניו להאבידו ע"כ בפניו רק מקצת שבחו, אמנם כאשר שרוי ח"ו בצער שנקרא שלא בפניו מחמת ההסתר פנים, צריך האדם להתחזק באמונה שהכל לטובה וכולו שבת...

צהר תעשה לתבה (י. ט.) ... והנה תיבת צהר יש בו ג' צרופים צרה רצה צהר וכוונת השי"ת שאמר לנח צהר תעשה אל התבה שייהפך מן צרה לרצה ויהיה צהר למתק דינין בשרשן, וזוהו אמרו חז"ל צדיקים מהפכין מות הדין למדת הרחמים (סוכה ל. יד.) ... והוא לא עשה כך לכך הביא המבול, משא"כ מעשרה דורות מנה עד אברהם שנתגלה חסד בעולם שהוא מדת אברהם עצמו ויכול למתק דינין בשרשן שמצא בדין שורש חסד ונעשה חסד מן הדין לכך קיבל שכר כולם והבן.

תחתיים שניים ושלישיים תעשה (י. ט.) רמז אל האדם בעצמו שבנערותו הוא עוסק בדברים שפלים ומאוסים, ואמצע שניו הוא עוסק בעניני עוה"ז, צריך לראות לתקן הכל עכ"פ בשלישיים, המה סוף שניו לבל יאסף עם חמאים נפשו.

ופתח התיבה בצדה תשים (י. ט.) היינו הפתח של התבודדות בצדה תשים, דהיינו שתכנס בפתח קטן ורחוק והתחזק עצמך שכל פעם יותר עד שתתקן עצמך בכל שלש העולמות שצריך האדם לתקן היינו עולם השפל עולם הגלגלים ועולם המלאכים וכו'.

ויאמר ה' לנח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (י. ט.) יש להבין מדוע היה צורך לומר לנח שיבא אל התבה בגלל שהוא צדיק הדור? ונראה שבא ללמד אף שכעת הוא צדיק ומציל את דורו בכ"ז על נח לחשוש שהמצב ישתנה ר"ל ונח יתנהג כשאר אנשים, וכן מצינו ביוחנן כהן גדול שפרש לאחר שמונים שנה. לפי"ז עולה שהסיבה שנה יכנס לתבה הוא בגלל שעכשיו הוא צדיק, אך על נח לחשוש בכל רגע משנזיין העולמים לגרום למצבים אחרים. (מתוך יבא מל)

שיחת הרא"ש ז"ע א"ט כ"ט בשבט תשל"ז ה'הבא לזכור ס"י א.א.

בשברון לב. זה נותן לו הנאה. והוא מחפש את העצבות ואת שאר ההנאות הלא טובות. והוא ממש "עובד" את היסוד שלו שלא לשנות אותו, להשאר בעצלות ולא לזוז ממקומו.

וגם אם רואים אדם שבענינים שלו הוא רץ, והוא עושה את כל הפעולות שלו בחריצות ומיומנות, והוא מוצלח בכל דרכיו, אין זה אומר שבחריצות הזו הוא מגיע ל"עבודה". כי האדם מחפש הנאות, ויש אדם שזו ההנאה שלו לרוץ ולפעול, אולם השורש שלו עדיין קיים, שורש של עצלות ועצבות ומחשבות לא טובות. אותם תכונות ששוברות כל אחד ומקלקלות כל דרך טובה, והכל אווזים בהם ואוהבים להיות מונחים בהם מתוך שאינם מבינים שזה החשכות של העולם. ובזה היצה"ר רוכב עליהם ושולט בהם ומביא אותם לכאבים גדולים, שכאשר החבר מציק לו מתפתח מזה שנאת חנם ולשון הרע.

אך כל זה הוא היפך המטרה ממש. כי הרבש"ע נותן לאדם את הכבידות והעצלות הזו, בכדי שעל ידם יגיע להכרת הבורא, ע"י שיכיר את המציאות שלו, ויתבונן איך הוא עם העצלות והכבידות שלו נתקף פתאום ברוח זריות, וכאשר מגיעים האינטרסים שלו הוא מתעורר לחיים? אין זאת אלא שיש כח המפעיל אותו. ואז אין לו טענות על החבר, מכיון שגם כאשר החבר מציק לו הוא מבין שזה לא החבר, זה הרבש"ע שמעורר אותו להדבק בו. אולם אם במקום שיתעורר מן היסורים לדביקות הוא נהנה מן המציאות בה הוא שרוי, ואח"כ כאשר הוא חוזר ומתעורר לחיים הוא נהנה להרגיש שהוא הלך והוא עשה, הוא הפקח והוא יודע יותר טוב מהשני, נהיה אז בחינה שהיצה"ר יונק ממנו חיות כיונק משדי אמו.

הקב"ה יצר את המציאות הזו בכדי שהאדם

כל חיי האדם רצופים נסיונות, וכולם סיבות מאת ה' המסבב את הסיבות כדי לעורר אותו אל הדביקות. ולמשל אדם שנפגע ע"י חבר עליו לדעת כי זו תזכורת שה' שלח לו בגלל שהוא שכח מההתקשרות אל היסוד שממנו הוא חי. את התזכורות הרבש"ע שולח לו בכל מיני צורות, ולפעמים הוא מעורר אותו ע"י מכה, כמו שדוד המלך אמר "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך", פירוש: טובים לי היסורים כדי שאלמד שהם "חוקיך", שמידך באה לי התזכורת הזו.

כל אדם מוכרח לעבור נסיונות בשביל שיגיע להכרה שהיסורים הם סיבות להביא אותו לבחינה של "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך". אך לא כל אדם זוכה להבין מה רוצים ממנו. היות שהאדם מטבעו מחפש תענוג והנאה, והוא מעדיף לחיות במציאות האנוש בה הוא חי, דהיינו: עצלות, עצבות, מרירות, רוגז, לשון הרע - כל המעלות הטובות" שממה היצה"ר יונק את החיות שלו. כל החיות שלו היא מאיתנו, אנו כביכול ה"אמא" שלו ממנה הוא יונק את כל חיותו כמו תינוק שהוא יונק שדי אמו. ובאמצעות הדברים הלא טובים הללו היצה"ר יונק את חיותו מאתנו.

ובמקום שהמציאות תהיה להיפך, שכאשר האדם מקבל מכה זה יקרב אותו לבורא הכל ולהדבק בו, ובאמצעות היסורים הוא יהיה דבוק ברבש"ע בבחינת "תינוק יונק שדי אמו" כמו שנאמר "כגמול עלי אמו", וכאשר "תקרב אחד אל אחד והיו לאחדים ביד"י" (יה"ר שלפני נטילת לולב) דהינו שיהיה דבוק ברבש"ע, יתקיים ג"כ הסיפא "ולידע איך שמך נקרא עלי ויראו מגשת אלי" וכוחות הרע יפחדו לגשת אליו ליונק ממנו חיות. רק בהיות שהאדם מחפש לו את ההנאות שלו, הוא בוחר להיות

הקב"ה, בכדי שממנה יכיר את היסוד שלו ("בשרי") ויראה שהרבש"ע הוא המקיים והעושה והשולח את השליחות ("אחזה אלוקה"), ואז במקום לריב עם החבר הוא יריב עם עצמו בינו ובין עצמו, ויבוא בתביעה כלפני מעלה בבחינת חוצפא כלפי שמיא: "אל תתני בנפש צרי", אתה שלחת אלי את השליח שלך בכדי לעורר אותי אבל לא בשביל שאעשה מחלוקת ואתן חיות לשטן.

מן המריבות הללו יש קיום לשטן, מהם הוא חי כבר חמשת אלפים שבע מאות ושלושים וארבע שנה, ומזה באים כל הצרות שלנו בכל הזמנים. חורבן בית ראשון, ובית שני, והחורבן של ת"ח ות"ט, ומזה נהרגו שש מליון יהודים, וזה מקור הצרות שיש עכשיו מן הציונים שמנהיגים כאן כבר עשרים ושש שנה, ואנו מושלכים ארצה ולא יוצאים מהגלות. הכל בגלל שמתי שקורה משהו לכל אחד יש עסק עם השני ולא עם עצמו. אולם כאשר הוא יעשה הבדלה בין החבר ובין השליחות שהוא נשלח לעשות, ויתבונן: מה הוא אמר לי ומה הוא רצה, יראה שבעצם זה הנסיון שלו. ואז במקום להתרגז על החבר הוא יצחק לרבש"ע "הצילני" שלא יהיה שנאה ומחלוקת ופירוד בין אחים.

והשורש לזה הוא שהאדם יחיה את המציאות שלו. וכשהוא מכיר את עצמו הוא מבין שהרבש"ע לא שלח אליו את השליח שלו בכדי שהוא יסית אותו על החבר. וכאשר השליח מסית אותו על החבר ונהיה פרוד בינו ובין החבר נהיה פירוד בינו ובין הרבש"ע. אולם כאשר יכיר שזה שליח שהרבש"ע שלח אליו, ויתפלל לרבש"ע "הצילני מיד אויבי ומרודפי כי אמצו ממני", זהו האיחוד שנהיה עי"ז עם הרבש"ע. ואז האהבה שלו עם החבר היא אהבה שאינה תלויה בדבר, כי בין אם החבר עשה לו טוב ובין אם עשה לו לא טוב

יבא ממנה לדביקות, וישים אל ליבו איך זה שהוא לא נשאר באותה מציאות שהיה בה עד עכשיו? לפני רגע הוא עוד היה מוטל דומם באדמה ובין רגע התעורר לחיים? כל זה נעשה במטרה להראות לו את יסוד האין שלו, ולמען יראה בעיניו כי בכל רגע יש התחדשות חדשה, כמו שכתוב "עושה מעשה בראשית" "לעושה אורים גדולים". למרות שבריאית העולם כבר היתה לפני שנים רבות לא נאמר "עשה", כי בכל רגע הוא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. וברגע שהאדם משיג ("דהרעהרט") את זה, הוא מכיר את היסוד שלו, ומכיר בעצלות שלו.

אבל האדם לא שומע את הקריאות הללו, כי קל לו לזרוק הכל על החבר או על מי שאפשר. והיות שזה קל הוא משליך הכל מעליו. זה לא הוא. ואח"כ היצה"ר עוזב אותו בכדי שיבא לגדלות - כי היצה"ר צריך לנצל אותו בגדלות ג"כ בכדי שיהיה שליט בארבע כנפות הארץ - והוא נותן לו גדלות. ואז הוא נהיה הפקח, והוא נהיה האדם הגדול. וממילא הוא חי בגדלות, והוא רואה את עצמו "ערליכר איד", כי הלא הוא עושה טוב. והוא לא מבין שבתענוג הזה שהוא חי בו הוא לא ערליכר איד, כי זוהי הגאווה הגדולה ביותר. וכך אנו כולנו חיים את החיים שלנו ולא מגיעים לתכלית העיקרית ש"מבשרי אחזה אלוקה", שמוזה שיכיר את השפלות שלו - שהוא כזה עצל שיש לו תענוג מהעצלות, והוא כ"כ עצוב שהעצבות היא השמחה שלו - כזה מין אין איך יש לו קיום? ואז מהשפלות שלו, "מבשרי" - "אחזה אלוקה", הוא רואה את הגדלות של הרבש"ע שהוא המחיה אותו ומקיים אותו ומנהיג אותו. ואז כשהוא מכיר את היסוד שלו, ומבין שהכל שליחות של הרבש"ע, הוא לא זורק על אף אחד. יש לו עסק רק עם עצמו.

העצלות של האדם הזה היא השליחות של

נאמן הוא". ובגלל שלא עושים את ההבדלה
הזו ויש פירוד לבבות לכן שבהגיע שעת
הפטירה כולם הולכים מן העולם שבורים
ורצוצים. היו באמת צדיקי אמת שבשעת
ההסתלקות מן העולם אספו את החברים, שתו
לחיים, ונפרדו מהם לשלום ללא פחד ודאגה.
בזכות מה? בזכות שהם הלכו ביחד עם
החברים. וזה לא משנה אם אתה צדיק או
לומד, הדבר תלוי באהבת חברים.

המשך יבוא אי"ה

הוא לא מציאות ביחס אליו, הוא רק צינור
להעביר שליחות מהרבש"ע בכדי לעורר את
הדביקות שלו במקור הרחמים.

אם בני האדם היו חיים כך כבר מזמן היה
תחית המתים ולא היו צריכים לבא להתפלל
אצל המתים ולשמור "יארצייט" שלהם, כי
כולם היו קמים לתחיה, כמו הצדיקים
האמיתיים שבמיתתם קרויים חיים יען כי
בחייהם היו בבחינת "מצאתי דוד עבדי בשמן
קדשי משחתיו" לא כן עבדי משה בכל ביתי

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנגדות

הר"ר דוד גולן ומשפ' להולדת הנגדה

הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר זאב קיפר ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר שמעון ספרן ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר ישעיהו בורנשטיין ומשפ' לאירוס' הבת

כוס תזכורים

הר"ר שמואל גרינבוים הי"ו על פטירת אמו ע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

הר"ר אברהם זכריש הי"ו על פטירת אמו ע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הר"ר דוד יעקב בן אריה מרדכי ז"ל נלב"ע א' מר חשון תשס"א

הר"ר יעקב רב בן אהרן שמואל ז"ל נלב"ע א' מר חשון תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 ☎
פקס: 02 - 5325477
ת.ה. 5080
ירושלים 91050